

Pout' – zastavení druhé

... aneb na cestě do Santiago de Compostela ...

Když se rozhlédnu kolem sebe dýchá na mě chlad betonových stěn, od úst mi stoupá pára a přesto se cítím spokojený. Zabalený ve spacáku a v téměř veškerém teplém oblečení které mám. Čas je neúprosný kat, který odměřuje spravedlivě. Kapka za kapkou, daly by se počítat, ale proč?

... kapka za kapkou, podobných jsem na své cestě Rakouskem potkal mnoho a mnoho ...

Dnešní den byl tak nějak celý zvláštní, začal v sedm hodin budíčkem, s nadějí, že se stihnu sbalit věci a opustit staveniště dříve než přijdou kluci dál makat na zušlechtování Rodel Alm. Chajda postavená přímo na sjezdovce v lyžařském areálu St. Anton am Arlberg. Jenomže kluci byli rychlejší a už jeden za druhým přihází na staveniště. Čekám, až si mě někdo všimne, trvá to vcelku dlouho, tak 15 minut, postupně se zdravíme a čekám co bude. Nikdo nic neříká a postupně se začínají věnovat své práci. Nocleh jsem volil dobře, v noci mě probudilo silné hřmění, blesky se mihaly oblohou, já ovšem v bezpečném úkrytu mohl spokojeně chrupat dál. A tak ráno, když jsem opět slyšel dešťové kapky snašeji se z nebe a kluci nic nenammítali, zalehl jsem a pokračoval ve spánku. Tělo mi ještě říkalo, že není ochotné pracovat. Druhý budíček mohl být tak kolem 9 hodiny. Obloha změnila barvu, modrá, jak překvapivé. Začínám se soukat ze spacáku. Kolem se lyne prapodivný zvuk, kdy hadicí připomínající takovou tu na hašení se dopravuje beton do spodního patra kde se právě betonuje čistá podlaha. Ve všech částech nataženno podlahové topení, juj, bude to určitě hezká chajda. Zastaví se u mě jeden ze starších „místních“ pánů a něco mluví německy, řekl bych že to bylo ve smyslu, že už tu nemohu být. Říkám mu pár naučených frází, jako, že jsem poutník, který přišel hezky pěšky z Čech a že mmířím směr Santiago. V tu chvíli se jeho výraz v obličejí změnil. Za chvíli přináší balíček čokolády a pití na cestu a za další chvíli ještě čerstvě uvařenou kávu. Říkám si, že dnes to dám bez teplé snídaně. Pozobu tak od každého něco, co mám sbaleno v baťohe. Oblékám provlhlé a studené oblečení. Venku opět začíná pršet. V hlavě se mi honí myšlenky, kterým směrem se dál vydám. Postupně vykonám celý balící rituál a jakž takž se cítím být připraven na pokračování cesty. Předtím se ale ještě porozhlédnu po staveništi, prohodám pár slov s kluky a hlavně v pánem co na mě byl tak štědrý. Ukazuje se, že mluví anglicky, čímž se otevírá brána ke konverzaci. V Santiagu byl, ušel asi 500 km ve Španělsku, tím se vysvětluje jeho přívětivost. Také navštívil Fatimu a vůbec je příjemné si s ním popovídat. Říká, že se za ně musím v Santiagu pomodlit a já se jen usměju. Mám pocit, že až tam dorazím, tak v chrámu svatého Jakuba strávím pěknou řádku hodin, než si projdu všechny lidičky, kteří mě na mé cestě doprovázejí. Na takovéto okamžiky, kdy z ničeho nic, nečekaně něco dostanete se nedá zapomenout. Nebo možná dá, ale

Je 10:20, počasí se opět umoudřilo a já tedy vyrážím na svoji další cestu. Oficiální svatojakubská pouť v této oblasti je vedena obcí St. Anton am Arlberg dále do sedla tohoto průsmyku zvaného Arlberg. Zde by měla cesta dosáhnout v rakouské části nejvyššího místa a to 1765 m.n.m. a dále opět dolů na vesničky Stuben, Langen. Poutníci se zde asi trochu zapotí. Ale stoupaní do této výšky je pozvolné a kdo by se rozhodl absolvovat tuto část svatojakubské pouti se nemusí obávat žádných „horolezeckých“ výstupů. Zato pro mě je pohled na okolní „kopečky“ lákadlem. Původní plán byl vystoupit na Gampen /1846 m.n.m./ a odtud dále krásným údolím kolem potoku Steiðbach až k turistické chalupě Ulmer Hütte /2279 m.n.m./ a odtud hezky zase dolů na vesničku Stuben. Je něco po 12 hodině a stojím v samém srdci lyžařského střediska Gampach. Prvních 400 výškových metrů mě stálo propocení všeho co jsem měl na sobě. Rozhlížím se kolem, nikde není živáčka. Středisko je opuštěné. Představuji si život, který tu proudí v lyžařské sezóně. To je pro místní podnikatele jiné kafe. Na velké tabuli si prohlížím všechny vleky a sjezdovky a říkám si, že to bude opravdu fajnové středisko. Oblačnost a mlha nedovoluje rozhlédnout se po všech okolních kopcích. Počasí se tváří ovšem stále umoudřeně a tak se rozhoduji pokračovat k výstupu na zmíněnou turistickou chatu. Míjím odbočku do údolí St. Anton, bohužel musím sestoupit o zhruba 150 výškových metrů níže abych se mohl napojit na nádherné údolní stoupaní směr nebe. Překračuji elektrické ohradníky, zdravím čtyři pasoucí se koně, kteří jsou zřejmě na podobné návštěvníky zvyklí, neboť mě dá se říct, ignorují. :-)

... co si tato vznešená zvířata pomysleli o mě - upoceném, zadýchaném chlapíkovi, těžko říct ...

Najednou pozoruji na obloze před sebou pohybující se předmět. Zastavím se, neboť nedůsledné dodržování pravidla ZASTAV se a DÍVEJ by mohlo mít fatální následky v podobě třeba zlomené nohy nebo vyvrknutého kotníku. Chvilí ostřím, předmět se pohybuje z leva do prava, pravidelnou rychlostí. Žádná křídla. Náhle zbytním a už jsem schopen zpozorovat i vodící lana, či kabely. Tedy lanovka, překlenující toto údolí z jednoho kopečku na druhý. Za chvíli se i zprava oběhuje kabina, uprostřed trasy se míjejí, možná si podali ruce, ale tak daleko a dobře jsem neviděl a každá pokračuje dál ve své cestě. Toto divadlo jsem ještě během dne několikrát po očku pozoroval.

Pokračuji ve výstupu. Robotickým krokem, levá, pravá, levá, pravá. Cukr, káva, limonáda, čaj, rum, bum. Postupně se mi začínají objevovat kapky na čele. Jo objevovat. :-) To moje tělo začíná říkat, hezkou cestu sis vybral. Padá první a pak jako vodopád, další a další. Pot se řine z mého čela nezastavitelně. Otírání rukou při každém kroku mě už nebaví a tak kapku za kapku nechávám svévolně stékat kudy se jim zlíbí. Po hodině stoupání a dalších 400 výškových metrech se dostávám do sedla. Překvapuje mě jezírko a druhé. Tak nějak nechápu jeho původ, jeho smysl, ale proč bych na druhou stranu musel rozumět všemu. Začíná pršet, přehazuji přes hlavu pončo, které jsem měl už od rána připravené na baťohu, neboť jsem pláč nebe dříve či později očekával. Zapínám postraní knoflíky, zdravím skupinku asi 10 různorodých lidiček, kteří přišli právě ze směru kam já se chystám vydat.

... jezero sem, jezero tam, jezero všude kam se podívám a v dáli kabina lanovky, z které musí být uchvacující pohled po okolních kopečcích

Vše pohltila mlha, viditelnost na necelých padesát metrů. Neprší moc, malé kapky nepravidelně poskakují po mé, musím říct, kvalitní pláštěnce. Čeká mě posledních 150 až 200 výškových metrů k chatě. Necelá hodinka chůze uběhla rychle. Čas tu vůbec ubíhá tak nějak zvláště, jinak. Při výstupu jsem předstihl a to se mi opravdu nestává často, vlastně to snad bylo i poprvé, otce s dcerou. Asi jsem hnal, neboť jsem chtěl být ochráněn před deštěm. Výstup s pláštěnkou do kopce je opravdu zážitek. Šlapat si na její přední část, kterou je nutné rukama stále přidržovat pozdvihnutou, aby se tomuto přišlapování zabránilo. Je něco, málo po 14 hodině a já sedím v teplé místnosti a těším se na objednaný čaj a štrůdl se šlehačkou. Odměna za těch 900 výškových metrů. Během chvilky je najednou venku opět krásně vidět do údolí. Po dešti ani stopy. Obsluha na Ulmer Hütte bohužel nemluvila anglicky, tedy zjistit, kde si mohu nechat uschnout věci byl malinkatý problém. Nakonec ho vyřešil anglicky mluvící kuchtík. Vše mi ochotně ukázal. Nejprve jsme tričko na záchodech řádně vyždímal – dobré dvě deci potu by to dalo. A pak společně s mikinou a pláštěnkou dal sušit do objevené sušárny, kde zrovna dvakrát velké teplo nebylo. Z baťohu jsem vystrachal něco suchého na sebe a zasedl ke stolu, kde jsem si pochutnal na sladké odměně. Restaurace se po vylepšení počasí vypráznila rychleji než bys řekl švec možná i jenom šec. Prostě, všichni chtěli využít vhodné chvíle k sestupu do údolí nebo k přeběhnutí na lanovku. U mého stolu se chystal postarší pán s mysliveckou výbavou. Zkusil jsem, zda nemluví anglicky, bohužel uměl asi tři slova, tedy rozhodl jsem se zahájit komunikaci formou posunků a drobných základů jazyka německého, které mi utkvěly v hlavě. Při výstupu mě totiž překvapil pronikavý pištivý zvuk. Nejprve jsem hlavou zvrácenou k nebi skenoval oblohu a hledal nějakého pěkného dravce, kterému bych mohl zmíněný zvuk přiřít. Ovšem byl jsem neúspěšný. Při opakovaném pískotu jsem byl pozornější a podařilo se mi lokalizovat zdroj. Tím byla země, nikoliv nebe, jak jsem se prvně domníval. Po pozorném sledování krajiny, jsem ho konečně uviděl. Jak ho popsat, možná jako přerostlou veverku. Pak už bylo velice blízko k vysvětlení původu děr v zemi, kterých jsem při výstupu zahlédl nepočítaně. Nory, které vytvářel nebyly příliš hluboké, jenom tak aby postačily k ukrytí před „exoty“ jako jsou třeba lidé. Mnou pozorovaný objekt si zřejmě chtěl trochu zalaškovat, tak

vždy popoběhl, zastavil se, posadil se na zadní a hleděl na mě. Vyrazil jsem za ním. Mé pozorování skončilo, tím, že jsem se dostal na cca 1,5 m od nory kde měl můj „myšák“ skryš, z které vždy vystrčil hlavu, když se nic podezřelého nedělo, tak se vysoukal tak do půli těla, ale více ne. Já jsem ani nedýchal a jakmile jsem vztvořil sebemenší pohyb, byl pryč. Ovšem za 15 či 20 sekund se celá scéna opakovala. Po cca 10 minutách jsem se rozloučil a pokračoval v cestě. Odcházejícímu myslivci jsem ukázal některé detailní fotografie a dozvěděl se, že zmíněný tvor se v němčině nazývá Mulmeltier a že je tato oblast jejich pobíháním vyhlášená.

... "myšák" jeden, sme si zahráli na schovku, piští to, hrabe to, běhá to, co je to?

Štrůdl, zahřátí čajem, čtení v bibli a hodinka a půl byla pryč. Další směr Stuttgarter Hütte. Dvě možné cesty, obě značené v mapě červenými drobnými tečkami. V legendě se dočítám, že tyto cesty jsou pouze pro zkušené horské turisty. Trochu zaváhám, neboť jsem nevěděl zda se mohu považovat za zkušeného. Ale vzhledem k tomu, že s takovou zátěží na zádech se jednalo o můj první přechod v takové výšce, řekl jsem si, že zjistím více informací. Vyrazil jsem k otci s dcerou, které jsem předstihl při výstupu k chatě a kteří v mezičase již také dorazili, ubytovali se a nyní se těšili nad stejnou dobrotou jako já. Pán moc anglicky nemluvil a v této oblasti byl poprvé, ale optal se místního personálu a byla mi doporučena trasa „zprava“ pod hřebenem nejvyšší hory, zvaná Valluga, která se pyšní výškou něco přes 2800 m.n.m.. Průsmyk, tedy nejvyšší bod mého přechodu se nacházel někde nad 2600 m.n.m. Na mapě ty vypadalo jako hračka, ali při bližším zkoumání hustoty vrstevnic mě úsměv přešel.

Je před pátou hodinou, 300 výškových metrů předemnou. Vykračuji směrem k již jen smutně trčícím skalním výběžkům. Vegetaci se v této výšce už příliš nezamlouvá. Po chvilkách se otáčím zpět a odměnou jsou mi náderné pohledy do údolí a na stále se zmenšující horskou chatu a na blížící jezírka. Po chvíli chůze, tedy lépe by se to nazvalo plazení, kdy sklon je takový, že bych se dlaněmi mohl skoro bez většího ohýbání dotýkat země předemnou si uvědomuji, že se šplhám vzhůru po sjezdovce. S lyžemi na nohou a no kopci je to jiný pocit. To se v hlavě honí myšlenky jak se dostat co nejbezpečněji či nejrychleji dolů. Ovšem mé myšlenky snad ani zveřejňovat nebudu. Poslední skalní partie a jsem u horní stanice lanovky, která sem vyváží horlivé turisty a v zimě samozřejmě lyžaře. Počasí nestálé. Chvilku je viditelnost do údolí vynikající a chvílemi se přežene stádo mraků, že není vidět téměř na vlastní krok. Zvedá se vítr a pyšný vrchol je z mračnec neustále. V mléčném koktejlu se pouze ztrácí lana od lanovky na tento nejvyšší bod. Schovávám se na chvíli ve

vestibulu lanovky, ovšem během pěti minut se objevuje obsluha, že končí provoz a že jde zavřít vchod. Prohodíme pár slov v německo-anglické kombinaci. Vysvětlím co tu dělám a kam kráčím. Nabízí mi svezení dolů neboť přechod k mému cíli prý ještě zabere 2 hodinky času. Je něco před šestou a tak v tom nevidím až takový problém. S díky svezení dolů odmítnu. Pán mi ukáže kam mám pokračovat. Opět vracím baťovh na záda a vydávám se vstříc pro mě hrůzostrašně vyhlázejícímu poslednímu výstupu do průsmyku, který je ještě pokryt sněhovými poli.

... odměnou za náročné výstupy jsou přenádherné pohledy do údolí, v pravo chata Ulmer Hütte

Jsem v půlce výstupu, kdy se značky rozbíhají do dvou stran. Volím cestu vlevo. Hlavně si říkám, abych se nepustil do výstupu na vrchol, o to jsem rozhodně nestál a v hlavě mi stále vyskakovala zmínka o nezbytných zkušenostech pokud chci podnikat podobné výlety. Nikde nikdo, ticho, značení končí. Vrchol a prudké klesání dolů. Chvilu váhání. Značky mě dovedly na jeden z menších vrcholů, nechávám baťoh zde a vydávám se hledat správné pokračování cesty. Po návratu, jelikož se počasí opět uklidnilo, vybaluji proviant a vychutnávám si kousek sýra s chlebem. Při balení mi z baťohu vyklouzne kelímkem, prázdný, který používám na uskladňování potravit, které nechci v baťohu rozdrtit. Například na vajíčka a podobně. Strmost skály mi ovšem zabraňuje kelímkem zachytit a ten se nezadržitelně řítí dolů. Už jenom slyším plastový dutý zvuk z nárazů. Pokud se má jednat pouze o takovouto oběť horám, to беру. Ruksak zpět na zádech, vracím se zpět na rozbočku a tentokrát se vydávám již správným směrem. Trekové hole jsem připevnil k baťohu neboť při obhlídce jse viděl, že k výstupu budu potřebovat i horní končetiny. Závěrečných 50 či 100 výškových metrů fakt zážitek. To už s turistikou má pramálo společného. Není to zas tak hrozné, spíš se na mě podepisuje únava z celého dne v kombinaci s náročností posledního výstupu. A je to tu, vrchol, sic ne Vallugy, ovšem i toto je pro mě vnitřně hřejivý pocit. Zatím nejvyšší bod mé poutě. Na zemi leží oputěný baťoh, zřejmě se někdo vydal dobít vrchol na lehkou. Opírám se dřevěnou konstrukci, která zřejmě slouží ke startu létajících lidí, tedy myšleno paraglajdařů. Po chvilce se z mlho od vrcholu blíží postava. Osamocený poutník, jako já. Prohodíme pár slov, dozvídám se, že cesta k chatě je na hodinku, z počátku strmější sestup a pak krásná procházka.

... jak nějaká princezna, jen na okamžik malý, odkryla roušku a zjevila svou krásu, vrchol Valluga se svojí pyšnou výškou přes 2800 m.n.m.

Opět se ohlédnu za sebe a náhle na mě vykoukne, zcela nečekaně, vrchol hory. Není daleko, jeho zdolání by nezabralo příliš času. Chopím se fotoaparátu, stihnu pořídit jeden, dva snímky a vrchol je opět zahalen rouškou bílého tajemství. Bylo to, jakoby princezna na chvíli sňala z tváře svůj bílý závoj, aby nalákala prince na její úsměv. Jsem spokojený, nemám potřebu se šplhat výše. Na sestup si opět připravuji trekové hole, které by se mi při výstupu akorát pletly, ale nyní k mírnění náporu na kolena poslouží výborně. Sestup to byl opravdu strmý, na můj vkus a na mojí únavu až moc strmý, ovšem jsem „dole“ ve výšce někdo kolem 2300 m.n.m. a přede mnou se otevírá nádehrné panoráma Lachtertalských alp (omluva za skomolení názvu, ale při psaní nemám k dispozici mapu). Kopce, kopce a ještě trochu více kopců. Příroda ve své neporušenosti, jedinečnosti, nahotě. Prostá, smyslná nádhera, pro kterou mělo smysl celý dnešní náročný den plný výstupů absolvovat. Teď už jen pozoruji cestičku zaříznutou v úbočí a která mě dovede do bezpečného útočiště na noc.

... surovost, neposkvrněnost, divokost, tak by se daly charakterizovat alpy této oblasti, Stuttgarter Hütte zatím schovaný za masivem v pravé části snímku

Po 40 minutách šlapání, překonání pár potůčků a pár kochacích zastávkách spojených s fotografováním, kterým se marně snažím zachytit neopakovatelnou nádheru okamžiku mlčení horských velikánů, se dostávám k cíli dnešní poutě. Horská chata Stuttgarter Hütte. Mladík s vynikající angličtinou mi rozumí a nabízí mi spaní kdekoli venku, když mu ovšem vysvětluji, že nemám stan, tak mi po krátké poradě v kuchyni nabízí možnost přenocovat ve vedlejším zděném baráčku. Místnost je malá a slouží jako skladiště na vše nepotřebné. Já jsem rád, za suché a proti větru chráněné místo. Vybaluji vše potřebné a pouštím se do ohřívání teplé vody na čaj a na první teplý chod dne. Tím je vlastně v běžném pořádku snídaně, tedy ovesné vločky smíchané s rozinkami, drceným kokosem, oslazené trochou džemu a někdy s přidáním čerstvého ovoce. Jsem rád za cokoli teplého do žaludku a tenhle dlabanec mi přišel vhod. Je půl desáté. Únava na sebe nenechává dlouho čekat, ale i tak se překonávám a začínám psát tuhle reportáž. Tak taková byla poutníková středa, 11. srpna 2010. Druhou část jsem dopsal 18.8.2010, neboť únava byla silnější než já. Dalo by se říct, jeden z obyčejných dnů poutníka ... ovšem kecal bych. Byl to den vyjímecný, ostatně jako každý další. Už jenom tím, že se ráno probudím a mohu se postavit na nohy je krásný malý zázrak. Tento den byl ještě okořeněn setkáním s mnoha krásnými lidmi, náročným výstupem a odměněn přenádhernými pohledy do nitra rakouských alp. :-)

Buen camino!